

Arrest

nr. 240 161 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 19 november 2015.

Op 29 januari 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. X van 21 juni 2016 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 2 augustus 2016 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 8 november 2019 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 8 november 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Oezbeek en Afghaans staatsburger te zijn. Op 19 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde heel uw leven in het dorp Hazerqaq in het district Burka van de provincie Baghlan te hebben gewoond. U werkte als schaaphoeder. U trouwde met S. T., een meisje uit uw district. Gedurende zeven dagen noemde ze u steeds een gek en uitte haar spijt met u getrouwd te zijn. Op een avond sloeg u haar in het aangezicht. U ging daarop het huis uit. 's Morgens bleek uw vrouw zelfmoord te hebben gepleegd en werd u opgepakt door de politie. U werd beschuldigd van moord en veroordeeld tot zeven jaar. U heeft ongeveer twee jaar in de gevangenis gezeten waarna u werd vrijgelaten. Bij uw thuiskomst zei de broer van uw grootvader dat uw familie gevlucht was vanwege problemen met de ooms van uw vrouw. Hij raadde u aan het land te verlaten, hetgeen u ook deed.

Op 29 januari 2016 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 21 juni 2016 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 2 augustus 2016 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U hield vast aan uw verklaringen over uw nationaliteit. U stelde echter gelogen te hebben over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Na de dood van uw vader, toen u omstreeks vier jaar oud was, zou u met de rest van uw gezin naar Iran verhuisd zijn omwille van de oorlog. Jullie vestigden zich in Shahed Shahr in het district Shahriar van de provincie Teheran. Hoewel u beschikte over een amayesh kaart kon u niet naar school gaan in Iran. Toen u ongeveer zeventien jaar oud was volgde u gedurende zes maanden een alfabetisatiecursus. Toen de amayesh negen kaart vervangen moest worden door de amayesh tien besliste u om uw kaart in te ruilen voor een Afghaans paspoort met een Iraans visum. In Iran werd u verkracht door enkele Iraniërs. U durfde dit echter aan niemand te vertellen. U diende wel een klacht in wegens slagen en verwondingen die u werden toegebracht door vijf andere personen maar, omdat er geen getuigen waren werd de zaak niet verder onderzocht. Daarnaast was uw tweelingbroer, N. A., zelf mededader van een verkrachting. Het slachtoffer diende een klacht in tegen hem en zijn kompanen. Deze zaak staat volledig los van de feiten waar u het slachtoffer van was. Voorts werd u in Iran verliefd op S. G. O., een Afghaanse vrouw van Oezbeekse origine. Haar echtgenoot, G. M. R., was in Afghanistan doch ze waren niet gescheiden. Jullie hadden een seksuele relatie maar na ongeveer twee jaar begonnen mensen te roddelen omdat jullie vaak samen gezien werden. Toen u vernam dat haar echtgenoot ging terugkeren naar Iran besloot u te vluchten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Afghaans paspoort dd. 13 mei 2015 met Iraanse visa; uw originele Iraanse arbeidskaart; een originele Iraanse bankkaart; een contract op uw naam met de Iraanse GSM provider Irancell; foto's van uzelf in Iran; een Grieks en een Servische laissez-passer en twee briefomslagen. Daarnaast legde u nog heel wat documenten voor waarin uw naam niet vermeld wordt: een kopie van een Iraans familievisum; een foto van de amayesh kaart van uw beweerd broer N. M.; diens taskara; kopieën van enkele bladzijden van de paspoorten van uw beweerd broer N. M. en uw zussen; een kopie van een vluchtelingenkaart op naam van uw beweerd moeder; een kopie van de Iraanse overlijdensakte van de echtgenoot van uw beweerd halfzus; een strookje als bewijs dat uw beweerd broer broer A. S. zijn vingerafdrukken werden genomen; een kopie van een huurcontract op naam van uw beweerd broer A. S.; een kopie van een ontvangstbewijs van uw zus haar bankkaart; documenten betreffende de hervestiging van uw beweerd halfzus en haar kinderen en kopieën van uw beweerd halfzus haar Finse verblijfskaart en reisdocument voor vluchtelingen; een kopie van een Iraans attest van gezinssamenstelling van uw beweerd halfzus en haar kinderen; een onleesbare foto van een gerechtelijk document van uw beweerd broer N.; een pakket met kopieën van gerechtelijke documenten in verband met de

echtscheidingsprocedure van een zekere S. G. O. en een kopie van twee bladzijden van haar paspoort. Tot slot beschikt u over een brief van uw advocaat Sakhi Mir-Baz.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Via een schrijven van uw advocaat, meester Sakhi Mir-Baz, vroeg u om bijgestaan te worden door een vrouwelijke tolk omdat u in het bijzijn van een man moeilijk kunt praten over de feiten die u hebt meegemaakt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijke onderhoud beide keren afgenomen door een vrouwelijke protection officer met bijstand van een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u ook tijdens uw huidig verzoek blijft volhouden dat u een Afghaans staatsburger bent. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit. Op 21 juni 2016 werd de beslissing van het CGVS door de Raad bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer en staat deze beoordeling vast.

U stelt dat u in het kader van uw eerste verzoek gelogen hebt over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en u stelt nu dat u sinds uw vierde levensjaar niet meer in Afghanistan geweest bent (CGVS I, p. 2 t/m 4). U zou sinds uw vierde tot aan uw vertrek naar België onafgebroken als vluchteling in het buurland Iran hebben gewoond (hetgeen uw onwetendheid over uw voorgehouden land van herkomst zou moeten verschonen). Uw gewijzigde verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en de door u voorgelegde stavingsstukken kunnen aan de eerdere beoordeling echter niets wijzigen.

Er kan weliswaar worden aangenomen dat u een kortere of langere tijd in Iran hebt verbleven, doch u hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit was in de hoedanigheid van Afghaans vluchteling. Uw kennis over de verblijfsstatuten en voorzieningen voor Afghaanse vluchtelingen in Iran vertoont immers opmerkelijke lacunes.

Zo verklaart u dat u aanvankelijk beschikte over een vluchtelingenkaart voor Afghanen, een zogenaamde amayesh kaart, die regelmatig verlengd moest worden. Toen u uw amayesh 9 kaart diende te verlengen besliste u om dit niet te doen en een Afghaans paspoort en Iraans visum aan te vragen (CGVS I, p.). U beweerde verkeerdelijk dat u hiervoor uw amayesh kaart moest gaan annuleren in een Amaken bureau en dat u naar datzelfde bureau moest gaan om een Iraans visum te krijgen. Deze politiedienst (voluit Amaken-e Omoomi) houdt zich echter bezig met het reguleren van handelszaken en de controle op de naleving van de in Iran geldende kledingvoorschriften. Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dat na het eerste onderhoud advies vroeg aan uw broer en dat hij u erop heeft gewezen dat uw antwoord fout was en dat u had moeten antwoorden Kefalat bureau en het 'Khani Urdugah' (detentiecentrum). U verklaarde tevens dat de Kefalat bureaus al bestonden toen jullie aankwamen in Iran (CGVS II, p. 8). In werkelijkheid echter zijn de Kefalat bureaus, of privé bureaus in onderaanneming van de BAFIA (de Iraanse Vreemdelingendienst) pas veel later opgericht, met name in 2013. Gevraagd hoe jullie wisten dat het tijd was om de amayesh kaarten te verlengen antwoordde u dat anderen jullie informeerden.

Daarna gevraagd of dit ook officieel werd aangekondigd opperde u dat de Kefalat bureaus of het detentiecentrum 'Suleyman Khani' misschien een website hebben (CGVS II, p. 10 en 11). In werkelijkheid echter wordt een nieuwe Amayesh registratie via verschillende kanalen aangekondigd. Zo verschijnt deze informatie steeds op de website van de BAFIA zelf en worden er affiches gehangen op plaatsen waar veel Afghaanse vluchtelingen komen. De BAFIA beschikt eveneens over een uitgebreide database met alle informatie van de Amayeshkaart houders. Het komt regelmatig voor dat ze hen via telefoon of SMS een afspraak geven. Ook op de website van de provincies wordt melding gemaakt van de verlenging en nieuwe registratie en de BAFIA beschikt ook over een eigen Telegramkanaal en zou de Afghanen ook langs deze weg oproepen. Van een Afghaans staatsburger die tot kort voor zijn vertrek als Amayesh houder in Iran verbleef, kan verwacht worden dat hij van bovenstaande op de hoogte is. Voorts stelde u dat elke Amayesh kaart een jaar geldig was (CGVS II, p. 10). In werkelijkheid echter hebben de Amayeshkaarten een uiteenlopende geldigheidsduur gekend; sommige kaarten waren zelfs slechts drie maanden geldig. Daarnaast beweerde u verkeerdelijk dat Afghanen met een paspoort en Iraans visum in Iran onroerend goed kunnen kopen, met name een appartement dat niet gelegen is op de onderste of bovenste verdieping (CGVS I, p. 6). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat Afghanen, ook deze met documenten, geen eigendom mogen bezitten in Iran. Dit gaat zowel over land, een auto, een huis, Elke eigendom moet worden geregistreerd onder een Iraanse naam. Ook stelde u dat Afghanen in Iran enkel een rijbewijs kunnen krijgen mits ze getrouwd zijn en een huwelijksakte voorleggen (CGVS II, p. 11). Van dergelijke voorwaarde wordt nergens in de beschikbare informatie enige melding gemaakt. Dat dergelijke voorwaarde daadwerkelijk zou bestaan houdt trouwens ook geen steek. Treffend is ook dat u een kopie van een vluchtelingenkaart (met name een amayesh 2 kaart) van uw moeder voorlegt en zelfs een geplastificeerde kleurenkopie afgedrukt op fotopapier van de amayesh 9 kaart van uw tweelingbroer N., maar geen kopie van één van uw eigen kaarten.

Voorts legt u een kopie van een Afghaans paspoort voor, maar uw naam staat erop genoteerd als K. M. Mi.e. en niet Mi.k.. In de kopieën van de paspoorten van uw beweerde broer en zussen wordt eveneens Mi.e vermeld als familienaam. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de naam 'Mi.k' niet bestaat in Iran maar dat het dan bijvoorbeeld Mi.e is (CGVS I, p. 3), weet niet te overtuigen - vooral omdat uw paspoort werd afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten en niet de Iraanse. Voorts wordt in het paspoort 'H. F.' vermeld als uw vadersnaam, terwijl u tijdens uw eerste verzoek verklaarde dat uw vader T. heet zoals ook vermeld op de taskara die u in het kader van dit verzoek voorlegde. Op uw Iraanse arbeidskaart wordt dan weer H. J. vermeld als uw vadersnaam en op de taskara van uw beweerde tweelingbroer N. (stuk 10) staat 'H. Q. K.' vermeld als de naam van uw vader. U gaf dit trouwens zelf aan bij het begin van het eerste onderhoud en stelde in dit verband dat Iraniërs de naam van uw vader moeilijk kunnen uitspreken, hetgeen echter niet overtuigt om bovenstaande afwijkingen in de schrijfwijze van de naam van uw vader op de verschillende documenten te verklaren. Daarnaast beweert u plotsklaps dat uw correcte familienaam ook niet Mi.k is, maar dat het geschreven dient te worden als Mi.g.. U beschikt echter niet over enige identiteitsdocumenten waarop uw naam geschreven wordt als Mi.g. (CGVS II, p. 5). Dat iemand die slechts gedurende zes maanden onderwijs heeft gevolgd er op wijst dat twee letters in zijn familienaam niet correct geschreven zijn stemt tot nadenken. Daarnaast is uw uitleg over de wijze waarop u uw paspoort hebt verkregen niet consistent met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo beweerde u dat u enkel uw Amayesh kaart moest tonen en foto's moest afgeven om een Afghaans paspoort te krijgen. Uw oudere (half)broer zou dit als uw voogd hebben geregeld. De geboorteplaats zou in het paspoort genoteerd zijn op basis van de mondelinge verklaring van de aanvrager (CGVS I, p. 6). Uit bovenvermelde informatie kan echter afgeleid worden dat men ook dient te beschikken over een taskara en dat alleenstaande mannen tot de herfst van 2017 naar Afghanistan moesten reizen om een paspoort met visum te kunnen bekomen. Geconfronteerd met dit laatste bleek u nog nooit gehoord te hebben van deze verplichting. Bevreemdend is ook dat u op de DVZ melding maakte van een familievisum. De door u op de DVZ aangeduide kopie (stuk 7), door u familievisum genoemd (Verklaring Volgend Verzoek vraag 17.7) blijkt afkomstig uit uw eigen 'individueel' paspoort. De beschikbare informatie maakt enkel melding van de mogelijkheid voor gezinnen met kinderen om een familiepaspoort te bekomen. Bovendien verklaarde u dat het visum verkregen werd tegen betaling en dat u op het moment van de afgifte niet aanwezig was (CGVS I, p. 5). Bij het begin van het tweede onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u de vorige keer niet voldoende kennis had over de procedure voor het aanvragen van een paspoort. Uw broer zou u na het eerste onderhoud de correcte procedure hebben uitgelegd. Het Afghaans paspoort werd echter afgeleverd toen u reeds een volwassen man was. U had dus ook tijdens het eerste onderhoud weldegelijk op de hoogte moeten zijn van de correcte aanvraagprocedure. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat het mogelijk is om dergelijke paspoorten te verkrijgen tegen betaling (zie infra). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen bewijskracht worden toegekend aan het Afghaans paspoort, waarvan u een kopie hebt doorgestuurd.

Daarnaast dient opgemerkt dat tijdens uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat uw kennis over Afghanistan te beperkt was om geloof te kunnen hechten aan uw voorgehouden nationaliteit. Uw nieuwe verklaringen wijzigen deze conclusie niet, aangezien zelfs van iemand die nagenoeg zijn ganse leven in een buurland heeft doorgebracht verwacht kan worden dat hij iets weet te vertellen over de plaats van herkomst van zijn familie. Uw verklaringen hierover zijn echter te beperkt. Gevraagd wat uw moeder u verteld heeft over jullie oorspronkelijke plaats van herkomst antwoordde u vaagweg dat ze zei dat het leven in het dorp moeilijk was en dat jullie water moesten halen van een andere plek. Uw vader was landbouwer en jullie financiële situatie was zeer slecht. U stelt dat uw familie nog steeds grond bezit in jullie geboortestreek. U wist echter niet eens bij benadering te zeggen hoeveel grond uw familie er nog bezit. Hiernaar gevraagd antwoordde u grote gronden zo hoog als een berg (CGVS II, p. 6). U pretendeerde wel te weten dat een jerib (Iraanse en Afgaanse oppervlaktemaat) gelijk is aan 7 meter om dit dan te corrigeren naar 500 m. In werkelijkheid is een Afgaanse jerib gelijk aan 2000 m² (CGVS II, p. 6). Daarnaast verklaarde u dat andere Afghanen in Iran wel spraken over hun land van herkomst en incidenten die er gebeurden. Gevraagd naar voorbeelden beperkte u zich tot een opsomming van namen en vage incidenten. U zou gehoord hebben dat Dostum de etnische Oezbeken helpt, dat Karzai president werd, dat er een droogte was, dat de taliban de provincie Kunduz heeft ingenomen, dat er zelfmoordaanslagen plaatsvonden en dat er in uw district een dergelijke aanslag plaatsvond tijdens een begrafenisceremonie waarbij doden vielen (CGVS II, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u veel Afgaanse vrienden had en dat u er zelfs in slaagde om in het geheim contact te hebben met een tiental Afgaanse meisjes (CGVS II, p.13). Er kan dan ook verwacht worden dat u meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over zaken die u in de loop van de jaren gehoord hebt over uw land van herkomst.

Voorts gaf u aan dat u nog steeds psychisch lijdt onder de verkrachting door twee Iraniërs waar u ongeveer tien jaar geleden het slachtoffer van was; u zou bijvoorbeeld nog nachtmerries hebben. U staaft deze bewering echter niet aan de hand van enige attesten. U stelde dat u in België nooit psychologische bijstand hebt gezocht, u zou gewoon aan een dokter gezegd hebben dat u kampt met stress. U zou enkel op het CGVS en met uw (mannelijke) advocaat hebben gesproken over de verkrachting (CGVS I, p. 9 en 10). Tijdens het tweede onderhoud legde u een doosje met een strip van het geneesmiddel Escitalopram voor dat een arts u zou hebben voorgeschreven. Hoewel u expliciet gevraagd werd om een medisch attest over te maken heeft u dit tot op heden nagelaten (CGVS II, p. 3). Vlak voor de verkrachting zou u eerst door vijf andere Iraniërs zijn geslagen (CGVS I, p. 8). U diende een klacht in bij de Iraanse politie, maar hoewel u tal van gerechtelijke documenten voorlegt waarin u zelf niet vermeld wordt, beschikt u niet over een bewijs van uw klacht. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat u in Iran wel degelijk beschikte over dergelijk document maar dat uw familie het niet heeft teruggevonden (CGVS I, p. 10).

Op het einde van het tweede onderhoud verklaarde u dat u de vragen soms niet begreep. Gevraagd om voorbeelden te geven kon u slechts één vraag noemen die u niet had begrepen. Daarna herhaalde u dat u veel zaken niet had begrepen maar u kon zich niet meer herinneren wat. Nochtans koos u zelf het Farsi als proceduretaal en bevestigde u tot tweemaal toe dat u beter Farsi spreekt dan Dari (CGVS II, p. 8 en 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er nog steeds geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden nationaliteit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afgaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen

bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan. Uit de informatie blijkt daarnaast nog dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en deze op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Betreffende uw Iraanse arbeidskaart dient nog opgemerkt dat het een geplastificeerde kleurenkopie is die met de hand werd ingevuld. Het geheel oogt hoogst amateuristisch. Dat de Iraanse documenten waarin u niet vermeld wordt daadwerkelijk toebehoren aan uw beweerde familie en/of enig verband houden met u kan niet worden vastgesteld. Dit geldt ook voor de documenten op naam van uw beweerde halfzus K. M. B. die met haar gezin hervestigd werd in Finland (CGVS II, p. 15). Uit niets blijkt dat zij werkelijk uw halfzus is. Toen u gevraagd werd om meer informatie door te sturen over haar dossier gaf u trouwens toe dat zij in Finland geen enkele melding heeft gemaakt van uw bestaan. Bovendien wist u niet in welke stad of gemeente zij woonachtig is en dit terwijl uw neven u in België zouden zijn komen bezoeken. Bevreemdend genoeg kon u dan wel zeggen op hoeveel kilometer van de hoofdstad haar woning is gelegen. Ook in de map met gerechtelijke documenten betreffende de echtscheiding van S. G. O. wordt u nergens vermeld (CGVS II, p. 11). Een groot deel van deze documenten is trouwens moeilijk leesbaar. Het document met aan de ene zijde de verklaringen van de echtgenoot van S. en aan de andere zijde een samenvatting van uw antwoord hierop dateert van 17/8/1391 (7 november 2012) en werd met de hand ingevuld. Uiterst links op het document werden drie rode stempels aangebracht waarvan één die dateert van 16 augustus 2010, hetgeen de bewijskracht van dit document hypothekeert. U verklaarde dat u deze documenten moet teruggeven aan S. G. omdat ze deze nog nodig heeft. Nochtans betreft het louter kopieën en blijkt uit informatie dat het in Iran mogelijk is om een gerechtelijk dossier online te raadplegen. Uit de voorgelegde foto's kan niet worden afgeleid wat uw nationaliteit is. Dat u via Servië en Griekenland reisde zoals u aantoont met twee documenten wordt niet betwist. Betreffende de twee briefomslagen dient opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten daadwerkelijk vanuit Iran werden verstuurd. U legde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud weliswaar een gesloten briefomslag voor met daarin de kopieën van de gerechtelijke documenten van S. G.. Er kan echter niet worden uitgesloten dat de briefomslag werd geopend en opnieuw dicht gekleefd. Bovendien legde u tijdens uw eerste verzoek een briefomslag voor die verstuurd werd vanuit Kabul, Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Gève van, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/3, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich nog op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/3, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 20 augustus stuurt verzoeker een aanvullende nota met een aantal stukken. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat al deze stukken reeds werden neergelegd bij de commissaris-generaal. Verzoeker toont ter terechtzitting het origineel paspoort waarvan hij de fotokopie reeds neerlegde bij de commissaris-generaal. Hij voegt daar nog aan toe dat zijn zus die in Finland woont zijn paspoort heeft meegebracht uit Iran.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 29 januari 2016 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het district Burka van de provincie Baghlan.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 170 313 van 21 juni 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming blijft vasthouden aan zijn verklaringen over zijn Afghaanse nationaliteit. Verzoeker geeft evenwel aan gelogen te hebben over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en verklaart thans dat hij samen met de rest van zijn gezin naar Iran is verhuisd op vierjarige leeftijd omwille van de oorlog. Verzoeker stelt zich te hebben gevestigd in Shahed Shahr in het district Shahriar van de Iraanse provincie Teheran. Op het ogenblik dat de amayesh-kaart negen vervangen moest worden door amayesh-kaart tien besloot verzoeker naar eigen zeggen om zijn kaart in

te ruilen voor een Afgaans paspoort met een Iraans visum. In Iran zou verzoeker evenwel zijn verkracht door enkele Iraniërs, hetgeen hij echter aan niemand zou hebben durven vertellen. Wel zou hij een klacht hebben ingediend wegens slagen en verwondingen die hem werden toegebracht door vijf andere personen, maar de zaak werd wegens gebrek aan getuigen niet onderzocht. Voorts werd verzoeker in Iran verliefd op S. G. O., een Afgaanse vrouw, wiens echtgenoot zich in Afghanistan bevond. Verzoeker geeft aan dat hij een seksuele relatie onderhield met de vrouw, maar dat de mensen na ongeveer twee jaar begonnen te roddelen. Op het ogenblik dat verzoeker zou hebben vernomen dat S. G. O.'s echtgenoot ging terugkeren naar Iran besloot hij te vluchten.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker ook in het kader van zijn huidig verzoek blijft volhouden dat hij een Afgaans staatsburger is en in dit verband moet worden benadrukt dat zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn Afgaanse nationaliteit en er geen beroepsmogelijkheden meer resten; (ii) verzoekers gewijzigde verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België de eerdere beoordeling niet kunnen wijzigen nu weliswaar kan worden aangenomen dat verzoeker een kortere of langere tijd in Iran heeft verbleven, doch hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit was in de hoedanigheid van Afgaans vluchteling aangezien (1) zijn kennis over de verblijfsstatuten en voorzieningen voor Afgaanse vluchtelingen in Iran opmerkelijke lacunes en zelfs fouten bevat, (2) geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de kopie van Afgaans paspoort dat hij voorlegt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (3) tijdens verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat zijn kennis over Afghanistan te beperkt was om geloof te kunnen hechten aan zijn voorgehouden nationaliteit en zijn nieuwe verklaringen deze conclusie niet kunnen wijzigen, aangezien zelfs van iemand die nagenoeg zijn ganse leven in een buurland heeft doorgebracht verwacht kan worden dat hij toch iets weet te vertellen over de plaats van herkomst van zijn familie, te meer daar verzoeker aangeeft dat hij veel Afgaanse vrienden had en erin slaagde om in het geheim contact te hebben met een tiental Afgaanse meisjes, (4) verzoeker zijn bewering dat hij nog steeds psychisch lijdt onder de verkrachting door twee Iraniërs niet staft aan de hand van enige attesten en hij ook over het incident waarbij hij eerst door vijf andere Iraniërs zijn geslagen geen enkel bewijs voorlegt en (5) verzoeker, behoudens één vraag, niet kan verduidelijken welke vragen hij niet zou hebben begrepen en hij overigens zelf het Farsi als proceduretaal koos en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.4. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan

worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.5.1. Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: een kopie van zijn Afgaans paspoort d.d. 13 mei 2015 met Iraanse visa; zijn originele Iraanse arbeidskaart; een originele Iraanse bankkaart; een contract op zijn naam met de Iraanse GSM provider Irancell; foto's van verzoeker in Iran; een Grieks en een Servische laissez-passer; twee briefomslagen en een brief van verzoekers advocaat. Daarnaast legde verzoeker nog verschillende documenten voor waarin zijn naam niet wordt vermeld: een kopie van een Iraans familievisum; een foto van de amayesh kaart van zijn beweerde broer N. M.; diens taskara; kopieën van enkele bladzijden van de paspoorten van zijn beweerde broer N. M. en zijn zussen; een kopie van een vluchtelingenkaart op naam van zijn beweerde moeder; een kopie van de Iraanse overlijdensakte van de echtgenoot van zijn beweerde halfzus; een strookje als bewijs dat zijn beweerde broer A. S. zijn vingerafdrukken werden genomen; een kopie van een huurcontract op naam van zijn beweerde broer A. S.; een kopie van een ontvangstbewijs van zijn zus haar bankkaart; documenten betreffende de hervestiging van zijn beweerde halfzus en haar kinderen en kopieën van zijn beweerde halfzus haar Finse verblijfskaart en reisdocument voor vluchtelingen; een kopie van een Iraans attest van gezinssamenstelling van zijn beweerde halfzus en haar kinderen; een onleesbare foto van een gerechtelijk document van zijn beweerde broer N.; een pakket met kopieën van gerechtelijke documenten in verband met de echtscheidingsprocedure van een zekere S. G. O. en een kopie van twee bladzijden van haar paspoort.

Met de door verzoeker voorgelegde documenten slaagt hij er niet in om zijn beweerde Afgaanse nationaliteit alsnog aannemelijk te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande pertinent:

“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afgaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afgaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afgaans. Uit de informatie blijkt daarnaast nog dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en deze op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Betreffende uw Iraanse arbeidskaart dient nog opgemerkt dat het een geplastificeerde kleurenkopie is die met de hand werd ingevuld. Het geheel oogt hoogst amateuristisch. Dat de Iraanse documenten waarin u niet vermeld wordt daadwerkelijk toebehoren aan uw beweerde familie en/of enig verband houden met u kan niet worden vastgesteld. Dit geldt ook voor de documenten op naam van uw beweerde halfzus K. M. B. die met haar gezin hervestigd werd in Finland (CGVS II, p. 15). Uit niets blijkt dat zij werkelijk uw halfzus is. Toen u gevraagd werd om meer informatie door te sturen over haar dossier gaf u trouwens toe dat zij in Finland geen enkele melding heeft gemaakt van uw bestaan. Bovendien wist u niet in welke stad of gemeente zij woonachtig is en dit terwijl uw neven u in België zouden zijn komen bezoeken. Bevreemdend genoeg kon u dan wel zeggen op hoeveel kilometer van de hoofdstad haar woning is gelegen. Ook in de map met gerechtelijke documenten betreffende de echtscheiding van S. G. O. wordt u nergens vermeld (CGVS II, p. 11). Een groot deel van deze documenten is trouwens moeilijk leesbaar. Het document met aan de ene zijde de verklaringen van de echtgenoot van S. en aan de andere zijde een samenvatting van uw antwoord hierop dateert van 17/8/1391 (7 november 2012) en werd met de hand ingevuld. Uiterst links op het document werden drie rode stempels aangebracht waarvan één die dateert van 16 augustus 2010, hetgeen de bewijskracht van dit document hypothekeert. U verklaarde dat u deze documenten moet teruggeven aan S. G. omdat ze deze nog nodig heeft. Nochtans betreft het louter kopieën en blijkt uit informatie dat het in Iran mogelijk is om een gerechtelijk dossier online te raadplegen. Uit de voorgelegde foto's kan niet worden afgeleid wat uw nationaliteit is. Dat u via Servië en Griekenland reisde zoals u aantoont met twee documenten wordt niet betwist. Betreffende de twee

briefomslagen dient opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten daadwerkelijk vanuit Iran werden verstuurd. U legde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud weliswaar een gesloten briefomslag voor met daarin de kopieën van de gerechtelijke documenten van S. G.. Er kan echter niet worden uitgesloten dat de briefomslag werd geopend en opnieuw dicht gekleefd. Bovendien legde u tijdens uw eerste verzoek een briefomslag voor die verstuurd werd vanuit Kabul, Afghanistan."

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij bewijzen zal voorleggen waaruit zal blijken dat K. M. zijn halfzus is die in Finland werd hervestigd, dient te worden vastgesteld dat hij tot op heden nalaat om dergelijke stukken voor te leggen en bijgevolg niet aantoonst dat de documenten op naam van K. M. B. daadwerkelijk toebehoren aan zijn halfzus.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

"Voorts legt u een kopie van een Afghaans paspoort voor, maar uw naam staat erop genoteerd als K. M. Mi.e. en niet Mi.k.. In de kopieën van de paspoorten van uw beweerde broer en zussen wordt eveneens Mi.e vermeld als familienaam. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de naam 'Mi.k' niet bestaat in Iran maar dat het dan bijvoorbeeld Mi.e is (CGVS I, p. 3), weet niet te overtuigen - vooral omdat uw paspoort werd afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten en niet de Iraanse. Voorts wordt in het paspoort 'H. F.' vermeld als uw vadersnaam, terwijl u tijdens uw eerste verzoek verklaarde dat uw vader T. heet zoals ook vermeld op de taskara die u in het kader van dit verzoek voorlegde. Op uw Iraanse arbeidskaart wordt dan weer H. J. vermeld als uw vadersnaam en op de taskara van uw beweerde tweelingbroer N. (stuk 10) staat 'H. Q. K.' vermeld als de naam van uw vader. U gaf dit trouwens zelf aan bij het begin van het eerste onderhoud en stelde in dit verband dat Iraniërs de naam van uw vader moeilijk kunnen uitspreken, hetgeen echter niet overtuigt om bovenstaande afwijkingen in de schrijfwijze van de naam van uw vader op de verschillende documenten te verklaren. Daarnaast beweert u plotsklaps dat uw correcte familienaam ook niet Mi.k is, maar dat het geschreven dient te worden als Mi.g.. U beschikt echter niet over enige identiteitsdocumenten waarop uw naam geschreven wordt als Mi.g. (CGVS II, p. 5). Dat iemand die slechts gedurende zes maanden onderwijs heeft gevolgd er op wijst dat twee letters in zijn familienaam niet correct geschreven zijn stemt tot nadenken. Daarnaast is uw uitleg over de wijze waarop u uw paspoort hebt verkregen niet consistent met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo beweerde u dat u enkel uw Amayesh kaart moest tonen en foto's moest afgeven om een Afghaans paspoort te krijgen. Uw oudere (half)broer zou dit als uw voogd hebben geregeld. De geboorteplaats zou in het paspoort genoteerd zijn op basis van de mondelinge verklaring van de aanvrager (CGVS I, p. 6). Uit bovenvermelde informatie kan echter afgeleid worden dat men ook dient te beschikken over een taskara en dat alleenstaande mannen tot de herfst van 2017 naar Afghanistan moesten reizen om een paspoort met visum te kunnen bekomen. Geconfronteerd met dit laatste bleek u nog nooit gehoord te hebben van deze verplichting. Bevreemdend is ook dat u op de DVZ melding maakte van een familievisum. De door u op de DVZ aangeduide kopie (stuk 7), door u familievisum genoemd (Verklaring Volgend Verzoek vraag 17.7) blijkt afkomstig uit uw eigen 'individueel' paspoort. De beschikbare informatie maakt enkel melding van de mogelijkheid voor gezinnen met kinderen om een familiepaspoort te bekomen. Bovendien verklaarde u dat het visum verkregen werd tegen betaling en dat u op het moment van de afgifte niet aanwezig was (CGVS I, p. 5). Bij het begin van het tweede onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u de vorige keer niet voldoende kennis had over de procedure voor het aanvragen van een paspoort. Uw broer zou u na het eerste onderhoud de correcte procedure hebben uitgelegd. Het Afghaans paspoort werd echter afgeleverd toen u reeds een volwassen man was. U had dus ook tijdens het eerste onderhoud weldegelijk op de hoogte moeten zijn van de correcte aanvraagprocedure. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat het mogelijk is om dergelijke paspoorten te verkrijgen tegen betaling (zie infra). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen bewijskracht worden toegekend aan het Afghaans paspoort, waarvan u een kopie hebt doorgestuurd."

Waar verzoeker meent dat de Afghaanse ambassade in Iran de paspoorten heeft afgeleverd op basis van de gegevens die in de amayesh-kaarten stonden, dat ze niet zomaar een andere naam op de paspoorten konden vermelden en de ambassade van Afghanistan in Brussel ook de gegevens van een "oranjekkaart" gebruikt wanneer ze een Afghaans paspoort afleveren, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich te dezen bedient van blote *post-factum* beweringen, die niet kunnen overtuigen. Te meer daar uit de objectieve informatie blijkt dat men naast een amayesh-kaart en foto's, eveneens over een taskara dient te beschikken bij het aanvragen van een paspoort en dat alleenstaande mannen tot de herfst van 2017 (en dus ten tijde van verzoekers aanvraag voor een paspoort) naar Afghanistan dienden af te reizen om een paspoort met visum te bekomen. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, zo verzoekers naam daadwerkelijk Mi.k. zou betreffen, hij dit zodanig op zijn Afghaans paspoort zou hebben kunnen laten vermelden.

Aangaande de verschillende namen van zijn vader voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen over zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet juist heeft gelezen, dat hij immers heeft aangegeven dat hij toen niet de waarheid heeft gesproken en dat T. de naam van een oom langs vaderszijde is. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker, hoewel hij bij de aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming inderdaad aangaf dat de naam van zijn vader “*een probleem*” is en verschillend vermeld staat op de taskara van zijn broer, in zijn eigen taskara en op zijn ‘*blauwe kaart*’, hij geenszins verklaarde dat hij leugenachtige verklaringen aflegde over de naam van zijn vader in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de vastgestelde uiteenlopende schrijfwijzen van de naam van zijn vader op de verschillende documenten te verklaren of te vergoelijken.

Waar verzoeker nog zijn origineel paspoort voorlegt ter terechtzitting kan de Raad slechts vaststellen dat dit niets afdoet van hetgeen hierboven werd vastgesteld. Waar verzoeker nog stelt dat zijn halfzus het paspoort heeft meegebracht uit Iran komt hij niet verder dan een blote bewering.

De Raad kan enkel besluiten dat verzoeker geen objectieve stukken voorlegt waarmee hij zijn nationaliteit aantoonst.

2.3.2.5.2. Er dient op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker allerminst heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Zoals hieronder zal blijken, kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit, noch aan zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, noch aan zijn vluchtrelaas.

2.3.2.5.3. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming volhouden dat hij over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken en dat hij geboren zou zijn in het district Burka van de provincie Baghlan (administratief dossier, stuk 16, p. 3, stuk 9, p. 4 en stuk 33, vraag 5 en 10).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in 's Raads arrest nr. 170 313 van 21 juni 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en dit onder meer omwille van zijn foutieve kennis aangaande de Afghaanse munt, zijn lacuneuze kennis over prominente figuren, zijn lacuneuze en foutieve verklaringen aangaande de verschillende etnieën, waaronder ook zijn voorgehouden eigen Oezbeekse etnie, zijn beperkte geografische kennis, zijn beperkte kennis van de Afghaanse kalender, zijn gebrek aan kennis over de Afghaanse meeteenheid, zijn onmogelijkheid om zijn reisweg uit te leggen van Baghlan naar Iran en zijn gebrekkige kennis over zijn district.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij zelf van Oezbeekse origine is en Oezbeken in Afghanistan en Oezbekistan wonen, doch niet in Iran, gaat hij volledig voorbij aan voormeld, met gezag van gewijsde bekleed arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin uitvoerig wordt beargumenteerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en in het kader waarvan hij eveneens voorhield van Oezbeekse origine te zijn. Verzoeker kan in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming dan ook geen rechtsmiddelen aanwenden tegen elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming.

Ook verzoekers gewijzigde verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en de door hem voorgelegde stavingsstukken, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend (zie 2.3.2.5.1.), kunnen voormelde beoordeling niet wijzigen.

2.3.2.5.4. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België (alsook zijn vluchtrelaas) fundamenteel wijzigt. Immers, waar verzoeker doorheen zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorhield dat hij gedurende zijn hele leven in het district Burka van de provincie Baghlan verbleef, verklaart verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming dat hij wel degelijk in voormeld district geboren is, doch dat hij op zijn vier jaar verhuisd is naar Shahed Shar in het district Shahriar van de Iraanse provincie Teheran (administratief dossier, stuk 16, p. 3-4, stuk 9, p. 4 en stuk 33, p. 1 en vraag 15). De Raad stelt vast dat verzoekers bedrieglijke verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Met de argumentatie dat hij bang was om teruggestuurd te worden naar Iran omdat hij in het bezit was van een paspoort, slaagt verzoeker er allerm minst in te overtuigen. Immers, indien verzoeker meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming en hij hiertoe de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt, kan worden verwacht dat verzoeker van bij de aanvang van de procedure alle relevante gegevens, waaronder alle elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming correct verstrekt. Deze gegevens behelzen onder meer de identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker ook op heden geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot onder meer zijn nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen.

2.3.2.5.4.1. Hoewel met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden aangenomen dat verzoeker in Iran heeft verbleven, maakt hij allerm minst aannemelijk dat hij er als Afghaans vluchteling zou hebben gewoond. Verzoekers kennis aangaande de verblijfsstatuten en voorzieningen voor Afghaanse vluchtelingen in Iran vertoont immers belangrijke lacunes, alsook kan aan de door hem voorgelegde documenten ter staving van dit verblijf geen bewijswaarde worden toegedicht.

In zoverre verzoeker te dezen hekelt dat dit een “*rare motivering*” is en hij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat hij wel in Iran verbleef maar niet als Afghaans vluchteling, gaat hij volledig voorbij aan de pertinente en uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker - in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht - niet aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit, noch dat hij zijn leven heeft doorgebracht als Afghaans vluchteling in Iran, zodat hij het zelf onmogelijk maakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook aan de Raad om een correcte inschatting te maken van zijn werkelijke verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband als volgt:

“Zo verklaart u dat u aanvankelijk beschikte over een vluchtelingenkaart voor Afghanen, een zogenaamde amayesh kaart, die regelmatig verlengd moest worden. Toen u uw amayesh 9 kaart diende te verlengen besliste u om dit niet te doen en een Afghaans paspoort en Iraans visum aan te vragen (CGVS I, p.). U beweerde verkeerdelijk dat u hiervoor uw amayesh kaart moest gaan annuleren in een Amaken bureau en dat u naar datzelfde bureau moest gaan om een Iraans visum te krijgen. Deze politiedienst (voluit Amaken-e Omoomi) houdt zich echter bezig met het reguleren van handelszaken en de controle op de naleving van de in Iran geldende kledingvoorschriften. Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dat na het eerste onderhoud advies vroeg aan uw broer en dat hij u erop heeft gewezen dat uw antwoord fout was en dat u had moeten antwoorden Kefalat bureau en het ‘Khani Urdugah’ (detentiecentrum). U verklaarde tevens dat de Kefalat bureaus al bestonden toen jullie aankwamen in Iran (CGVS II, p. 8). In werkelijkheid echter zijn de Kefalat bureaus, of privé bureaus in onderaanneming van de BAFIA (de Iraanse Vreemdelingendienst) pas veel later opgericht, met name in 2013. Gevraagd hoe jullie wisten dat het tijd was om de amayesh kaarten te verlengen antwoordde u dat anderen jullie informeerden.

Daarna gevraagd of dit ook officieel werd aangekondigd opperde u dat de Kefalat bureaus of het detentiecentrum ‘Suleyman Khani’ misschien een website hebben (CGVS II, p. 10 en 11). In

werkelijkheid echter wordt een nieuwe Amayesh registratie via verschillende kanalen aangekondigd. Zo verschijnt deze informatie steeds op de website van de BAFIA zelf en worden er affiches gehangen op plaatsen waar veel Afghaanse vluchtelingen komen. De BAFIA beschikt eveneens over een uitgebreide database met alle informatie van de Amayeshkaart houders. Het komt regelmatig voor dat ze hen via telefoon of SMS een afspraak geven. Ook op de website van de provincies wordt melding gemaakt van de verlenging en nieuwe registratie en de BAFIA beschikt ook over een eigen Telegramkanaal en zou de Afghanen ook langs deze weg oproepen. Van een Afghaans staatsburger die tot kort voor zijn vertrek als Amayesh houder in Iran verbleef, kan verwacht worden dat hij van bovenstaande op de hoogte is.

Voorts stelde u dat elke Amayesh kaart een jaar geldig was (CGVS II, p. 10). In werkelijkheid echter hebben de Amayeshkaarten een uiteenlopende geldigheidsduur gekend; sommige kaarten waren zelfs slechts drie maanden geldig. Daarnaast beweerde u verkeerdelijk dat Afghanen met een paspoort en Iraans visum in Iran onroerend goed kunnen kopen, met name een appartement dat niet gelegen is op de onderste of bovenste verdieping (CGVS I, p. 6). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat Afghanen, ook deze met documenten, geen eigendom mogen bezitten in Iran. Dit gaat zowel over land, een auto, een huis, Elke eigendom moet worden geregistreerd onder een Iraanse naam. Ook stelde u dat Afghanen in Iran enkel een rijbewijs kunnen krijgen mits ze getrouwd zijn en een huwelijksakte voorleggen (CGVS II, p. 11). Van dergelijke voorwaarde wordt nergens in de beschikbare informatie enige melding gemaakt. Dat dergelijke voorwaarde daadwerkelijk zou bestaan houdt trouwens ook geen steek. Treffend is ook dat u een kopie van een vluchtelingenkaart (met name een amayesh 2 kaart) van uw moeder voorlegt en zelfs een geplastificeerde kleurenkopie afgedrukt op fotopapier van de amayesh 9 kaart van uw tweelingbroer N., maar geen kopie van één van uw eigen kaarten."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij op het ogenblik van het bekomen van deze kaarten nog een kind was, dat zijn broer als voogd alleen de amayesh-kaarten liet vervangen en hij erop wijst dat hij bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat hij fouten had gemaakt aangaande deze kaarten omdat zijn kennis niet genoeg was vermits hij nog een kind was, slaagt hij er allerm minst in zijn foutieve en lacuneuze verklaringen toe te dekken. Er dient immers op gewezen dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij op het ogenblik van het "annuleren" van zijn amayesh-kaart minstens 18 jaar oud was (administratief dossier, stuk 9, p. 9: waaruit blijkt dat hij op basis van zijn amayesh-kaart een contract liet maken toen hij 18 jaar oud werd) en hij doorheen het eerste persoonlijk onderhoud bovendien laat uitschijnen dat hij wel degelijk zelf zijn amayesh-kaart ging ruilen voor een paspoort (administratief dossier, stuk 6, p. 6: "(...) Ik moest twee keer gaan, eerst een PP krijgen dan een visum"), dan wel dat zijn verklaringen als zou zijn halfbroer dit hebben geregeld niet overeenstemt met de beschikbare informatie (*infra*), zodat hij zich bezwaarlijk kan verschuilen achter zijn jonge leeftijd om zijn foutieve verklaringen aangaande het "annuleren" van zijn amayesh-kaart te verschonen of te vergoelijken. Daarenboven kan van verzoeker, ongeacht zijn jeugdige leeftijd en ongeacht het feit of hij al dan niet persoonlijk de amayesh-kaart liet verlengen, wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van een aantal essentiële kennisvragen met betrekking tot de verblijfsvergunning waarover hijzelf tot kort voor zijn vertrek zou hebben beschikt in Iran, gelet op de grote impact van het al dan niet bezitten van dergelijk document op zijn dagelijks leven.

Verzoeker beargumenteert verder dat "hij gehoord heeft over de aankoopmogelijkheid van de huizen maar niet gezien" en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan onterecht een punt maakt om zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran in twijfel te trekken. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uitdrukkelijk gevraagd naar wat een Afghaan met een paspoort in Iran kan in vergelijking met een Afghaan met een amayesh-kaart in Iran, aangeeft: "(...) Ze kunnen een huis kopen. Niet het onderste verdiep, ook niet het bovenste, maar wel in het midden." (administratief dossier, stuk 6, p. 6), hetgeen echter allerm minst overeenstemt met de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat Afghanen, ook deze met documenten, geen eigendom mogen bezitten in Iran nu elke eigendom immers geregistreerd moet worden onder een Iraanse naam. Dat het voorts een algemeen gekend feit zou zijn dat de Afghanen met een paspoort in Iran over een rijbewijs beschikken, betreft een blote bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft en die bovendien geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde voorwaarde dat een rijbewijs voor Afghanen in Iran enkel beschikbaar is wanneer ze getrouwd zijn en een huwelijksakte voorleggen (administratief dossier, stuk 9, p. 11) niet blijkt uit de beschikbare landeninformatie. Met de argumentatie dat het enkele feit dat dit niet vermeld wordt in de landeninformatie niet betekent dat zijn verklaringen niet correct zijn, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het uiten van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker nog wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven betreffende de amayesh-kaarten en citeert uit delen van de notities van het persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte, foutieve en zelfs ingestudeerde karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes en fouten in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

2.3.2.5.4.2. Tevens merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers jarenlange verblijf in Iran, zijn kennis over zijn voorgehouden land van herkomst dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Daarnaast dient opgemerkt dat tijdens uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat uw kennis over Afghanistan te beperkt was om geloof te kunnen hechten aan uw voorgehouden nationaliteit. Uw nieuwe verklaringen wijzigen deze conclusie niet, aangezien zelfs van iemand die nagenoeg zijn ganse leven in een buurland heeft doorgebracht verwacht kan worden dat hij iets weet te vertellen over de plaats van herkomst van zijn familie. Uw verklaringen hierover zijn echter te beperkt. Gevraagd wat uw moeder u verteld heeft over jullie oorspronkelijke plaats van herkomst antwoordde u vaagweg dat ze zei dat het leven in het dorp moeilijk was en dat jullie water moesten halen van een andere plek. Uw vader was landbouwer en jullie financiële situatie was zeer slecht. U stelt dat uw familie nog steeds grond bezit in jullie geboortestreek. U wist echter niet eens bij benadering te zeggen hoeveel grond uw familie er nog bezit. Hiernaar gevraagd antwoordde u grote gronden zo hoog als een berg (CGVS II, p. 6). U pretendeerde wel te weten dat een jerib (Iraanse en Afghaanse oppervlaktemaat) gelijk is aan 7 meter om dit dan te corrigeren naar 500 m. In werkelijkheid is een Afghaanse jerib gelijk aan 2000 m² (CGVS II, p. 6). Daarnaast verklaarde u dat andere Afghanen in Iran wel spraken over hun land van herkomst en incidenten die er gebeurden. Gevraagd naar voorbeelden beperkte u zich tot een opsomming van namen en vage incidenten. U zou gehoord hebben dat Dostum de etnische Oezbeken helpt, dat Karzai president werd, dat er een droogte was, dat de taliban de provincie Kunduz heeft ingenomen, dat er zelfmoordaanslagen plaatsvonden en dat er in uw district een dergelijke aanslag plaatsvond tijdens een begrafenisceremonie waarbij doden vielen (CGVS II, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u veel Afghaanse vrienden had en dat u er zelfs in slaagde om in het geheim contact te hebben met een tiental Afghaanse meisjes (CGVS II, p.13). Er kan dan ook verwacht worden dat u meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over zaken die u in de loop van de jaren gehoord hebt over uw land van herkomst.”

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds stelt dat zijn kennis aangaande Afghanistan te beperkt is en anderzijds zou hebben aangegeven dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk informatie kon geven over Baghlan, is het de Raad niet duidelijk waarop verzoeker doelt aangezien in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in 's Raads arrest nr. 170 313 van 21 juni 2016 onder meer werd geoordeeld dat verzoekers kennis over zijn beweerd regio van herkomst uitermate beperkt was en ook in het kader van het huidige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld dat zijn verklaringen aangaande zijn regio van herkomst erg beperkt en lacuneus zijn, zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017 teneinde zijn Afghaanse herkomst aannemelijk te maken, dient vooreerst te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In het aangehaalde arrest werd immers geoordeeld dat veel afstammelingen nooit in Afghanistan zijn geweest en aldus een gebrekkige kennis van Afghanistan kunnen tentoonspreiden en dat er in het voorliggende geval, op basis van een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel, moest worden vastgesteld dat verzoeksters hun langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aannemelijk maakten, waarbij een onderzoek diende te worden verricht naar de mogelijke terugkeer van Afghaanse onderdanen naar Afghanistan die vele jaren in Iran hebben verbleven. Dit is in onderhavig dossier niet het geval nu uit de uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk maakt.

2.3.2.5.5. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat hij volkomen getraumatiseerd is geweest en hij zelf het slachtoffer is geworden van verkrachting, beperkt hij zich in wezen tot het louter

volharden in eerder afgelegde verklaringen die hij op geen enkele wijze heeft ondersteund door middel van een (psycho-)medisch attest en waarmee hij bijgevolg niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Voorts gaf u aan dat u nog steeds psychisch lijdt onder de verkrachting door twee Iraniërs waar u ongeveer tien jaar geleden het slachtoffer van was; u zou bijvoorbeeld nog nachtmerries hebben. U staaft deze bewering echter niet aan de hand van enige attesten. U stelde dat u in België nooit psychologische bijstand hebt gezocht, u zou gewoon aan een dokter gezegd hebben dat u kampt met stress. U zou enkel op het CGVS en met uw (mannelijke) advocaat hebben gesproken over de verkrachting (CGVS I, p. 9 en 10). Tijdens het tweede onderhoud legde u een doosje met een strip van het geneesmiddel Escitalopram voor dat een arts u zou hebben voorgeschreven. Hoewel u expliciet gevraagd werd om een medisch attest over te maken heeft u dit tot op heden nagelaten (CGVS II, p. 3). Vlak voor de verkrachting zou u eerst door vijf andere Iraniërs zijn geslagen (CGVS I, p. 8). U diende een klacht in bij de Iraanse politie, maar hoewel u tal van gerechtelijke documenten voorlegt waarin u zelf niet vermeld wordt, beschikt u niet over een bewijs van uw klacht. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat u in Iran wel degelijk beschikte over dergelijk document maar dat uw familie het niet heeft teruggevonden (CGVS I, p. 10).”

2.3.2.5.6. Zo verzoeker wijst op zijn laaggeschooldheid teneinde de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen, dient te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat het niet aannemelijk is dat iemand die slechts zeer beperkte onderwijs genoot, kan vaststellen dat twee letters in zijn familienaam niet correct geschreven zijn. Overigens dient erop gewezen dat dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn leefomgeving behoren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende de verblijfsdocumenten en zijn leven in zijn beweerde regio van verblijf, alsook betreffende zijn voorgehouden regio van herkomst. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis zijn apert, zoals blijkt uit het voorgaande. Verzoekers onwetendheid en/of foutieve verklaringen in dit verband kunnen dan ook niet worden verklaard door een beweerd gebrek aan scholing.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, laten hij na *in concreto* aan te tonen wat dit profiel precies inhoudt, evenals waar, wanneer of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met dit bewuste profiel.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het rapport “*Treatment of returnees*” en andere artikelen en rapporten (verzoekschrift, p. 10-13), hekelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom dit rapport niet op zijn situatie van toepassing zou zijn, dient andermaal te worden herhaald dat verzoeker, gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maakt daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven.

Waar verzoeker nog aanvoert dat geen rekening is gehouden “*met de vaststellingen van uw Raad over de derde asielaanvraag*”, is het de Raad geheel onduidelijk waarop hij doelt aangezien verzoeker thans beroep indient tegen de afwijzing van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

2.3.2.5.7. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat niet anders dan kan worden besloten dat verzoeker zijn beweerde Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling niet aannemelijk maakt.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor een verzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de verzoeker in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is (en dit op uitdrukkelijke vraag van verzoeker). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS